

medens selve den nævnte Lovs Regler er bibeholdt som selvstændig Bestemmelse.

2. Afsnit.

Medens Reglerne i 1ste Afsnit skal være „almindelige Bestemmelser“, som gælder under alle Forhold og har samme Formaal som Loven om Foranstaltninger imod Udbredelse af smitsomme Sygdomme, den saakaldte Epidemilov, nemlig at begrænse Udbredelsen af de almindelige smitsomme Sygdomme, omhandler Reglerne i dette og til Dels det følgende Afsnit de saakaldte karantænemæssige Sygdomme, d. v. s. saadanne, som har Hjemsted i Udlandet og kun forekommer her paa Grundlag af Smitte udefra. Det er derfor særlig for disse Sygdommes Vedkommende, at Spørgsmaalet vil opstaa om de internationale Overenskomster og deres Betydning; og om de to typiske Sygdomme, Pest og Kolera, handler, som det vil ses Pariseroverenskomsten i fremtrædende Grad.

Behandlingen af disse to Sygdomme har gennem Tiderne været temmelig forskellig, særlig begrundet paa, at det forhen blev anset for lettere at træffe betryggende Foranstaltninger mod Kolera end mod Pest. Heraf findes tydelige Spor i Bekendtgørelsens Regler, hvor §§ 13—24 omhandler Kolera, medens det paa flere Punkter afvigende Sæt Bestemmelser i §§ 26—39 handler om Pest.

Disse sidste Regler om særlig indgribende Behandling af pestsmittede Skibe er imidlertid efter Nutidens Syn paa denne Sygdom overdrevent strenge. Efter at Pestens Baktterie er fundet og Sygdommens Smitteveje paa adskillige Punkter opklarede, har det vist sig, at Pest ikke kan betegnes som vanskeligere at bekæmpe end Kolera. Selv om de Foranstaltninger, som skal træffes til Bekæmpelse af de to Sygdomme, vel nok paa nogle Punkter vil være forskellige — ved Kolera kommer f. Eks. en betydelig Smittefare fra Brugsvandet i et Skib, ved Pest særlig fra Skibets Rotter —, kan der derfor ikke være noget til Hinder for at behandle de to Sygdomme under et i Loven, der derved vil vinde i Overskuelighed. Reglerne formes da saaledes, at de omfatter baade Pest- og Koleratilfælde, og der foreslaas da givet Justitsministeriet Bemyndigelse til i de foreliggende Tilfælde at bestemme, om mulig enkelte af de for begge Sygdomme under eet givne Regler ikke skal finde Anvendelse.

Forslagets væsentligste Ændring med Hensyn til Forholdsregler mod Pest er, at det tidligere absolute Paabud i Bekendtgørelsens § 30 om, at pestsmittede og pestmistænkte Skibe skal henvises til Karantæneanlæg, afløses af Reglen i Forslagets § 16, 2det Stykke, hvorefter pestsmittede Skib kan henvises til Karantæneanlæg. Som foran anført, er dette „Karantæneanlæg“ den svenske Karantænestation ved Käsö. Henvisning til dette dog ret fjerntliggende Sted er en i Skibsfarten meget indgribende Foranstaltning, som kun bør anvendes, hvor ingen anden Udvej staar til Raadighed. Og Forholdene vil i adskillige større Havne her i Landet sikkert være af en saadan Beskaffenhed, at pestsmittede Skibe i mange Tilfælde vil kunne undergaa fornøden Behandling baade for de syges, de raskes og for Skib og Ladnings Vedkommende, uden Fare for Udbredelse af Smitten.

Imidlertid er Udviklingen paa dette Punkt endnu ikke endt, idet saavel Videnskaben som den praktiske Erfaring stadig naar nye Resultater, hvad der ogsaa giver sig Udslag i de ret hyppige internationale Konferencer og Overenskomster. Derfor er der, saavel under Hensyn til Ønskeligheden af ikke ved særlige Regler at afskære Danmark fra at tiltræde kommende Overenskomster som med Henblik paa den videnskabelige og praktiske Udvikling, ved Forslagets Udarbejdelse stræbt hen til ikke blot nu at bringe de gældende Lovregler i Overensstemmelse med Pariseroverenskomsten, idet dog den nationale Lovgivnings Regler søgtes bevarede i størst muligt Omfang, men ogsaa at affatte Reglerne saaledes, at der f. Eks. ikke under den kommende Udvikling vil vise sig saadanne Lakuner, som der som foran anført for Tiden er med Hensyn til Foranstaltninger over for pestsmittede Rotter.

Dette søges naaet ved, at Lovens Bestemmelser for en stor Del er saaledes formulerede, at det overlades til Justitsministeriets Skøn, i hvilket Omfang de Foranstaltninger, til hvis Iværksættelse Loven indeholder Hjemmel, skal bringes til Udførelse i det enkelte Tilfælde. Ministeriet kan altsaa, hvor Omstændighederne taler derfor, bringe Lovens Bestemmelser saalempeligt til Udførelse, som Hensynet til Landets Sundhedstilstand tillader, medens denne Bevægelsesfrihed naturligvis paa den anden Side aabner en Mulighed for, at der kan træffes strenge Forholdsregler, en Mulighed, som selvfølgelig maa staa aaben af Hensyn til særlig ondartede Tilfælde. Men der er saa vidt muligt sørget for at